

וכמו שמצינו בקרבנות עצמן שמהפך מדת הדין למידת הרחמים כמ"ש רז"ל במדרש ובזוהר הקדוש סדר שמות ד"ך ובכמה מקומות, כמו כן המילה, היא כהקרבנות, ויותר מהמה. כמ"ש בב"ר סדר וירא פמ"ח סימן ד' וז"ל, רבי יצחק פתח מזבח אדמה תעשה לי כו', אבא אליך וברכתך, ומה זה שבנה מזבח לשמי, אני נגלה עליו ומברכו, אברהם שמל את עצמו לשמי, עאכ"ו ע"כ. וכן אמרו בז"הק סדר זה דצ"ה ע"א, עי"ש.

ועל סמך זה נהגו באר"ץ טובה שקורין חאלי"ף יע"א, על איזה צרה שיש בעיר ח"ו, שביום המילה שיש בעיר, בין מילה לפריעה, אומרים ויעבור ה', ומיד נענין. וכמ"ש מורנו הרב שבט מוסר בליקוטיו שלאחר הדרושים, יע"ש. והיינו שבעת המילה מתעוררין הרחמים. וכן נעשה מעשה בעירנו אזמיר יע"א, בשנת התקב"ץ, כשאירע דבק גדול מחולי המהלך, הנקרא בלע"ז קולירא. ובשנת התקצ"ז כשהיה מגפה בעיר, לא תקום פעמים צרה, שעשו כסדר הלזה, והיתה הרוחה, תהלות לאל יתברך. וכיון שכן, שהמל את בנו הוי כמקריב קרבן צריך לזוהר בכל הדברים הצריכים ביום הקרבת קרבן. ראשונה, כי קי"ל כי ביום הקרבת הקרבן שהיה מקריב האדם בזמן שבית המקדש קיים, היה עושה אותו היום, יום טוב. כמבואר בירושלמי בפ"ק דמגילה ובפרק בתרא דתענית, וכל הפוסקים ראשונים ואחרונים, כמ"ש בעניותי בספרי הקטן נשמת כל חי ח"א ח"י"ד סימן ס"ב. ושם הבאתי דברי רז"ל בילקוט סדר זה על פסוק אני אל שדי, שאמרו וז"ל, מכאן אתה למד שכל מי שהוא מקריב את בנו למילה, כאילו כהן גדול מקריב מנחתו ונסכו על גבי המזבח. מכאן אמרו שחייב אדם לעשות משתה ושמחה באותו יום, עכ"ל. ודקדקו לומר, אחר שא' דהמל את בנו, דהוי כמקריב קרבן, דמכאן אתה למד שחייב אדם לעשות משתה ושמחה באותו יום, בכוונה מכוונת שמפני היות המילה כקרבן, מכאן אתה למד ג"כ שחייב לעשות משתה ושמחה, דהיינו לעשותו יו"ט כאמור. ואם כן כל אותו היום, אין לו לאב המל את בנו לצאת לשוק ולהתעסק בשום עסק, כי יום טוב שלו הוא. וכמו שאמר בזוהר הקדוש שם, ולמחדי כל ההוא יומא כמבואר שם. ואפילו שהוא איש עני, יש לו למשכן ביום מילת בנו ולעשות סעודה, כמ"ש במדרש תנחומא סדר חיי שרה על פסוק ואני תמיד איחל והוספתי על כל תהלתך, אמר רשב"י, בא וראה שאין חביב לאדם יותר מבנו, וכדי לעשות רצון בוראו, רואה בנו שנשפך ממנו דם מילה, ומקבלו עליו בשמחה, ולא עוד אלא שמוציא הוצאות ועושה אותו היום, יום שמחה, מה שלא נצטווה ואפילו ממשכן עצמו, משמח אותו יום, הוי והוספתי על כל תהלתך, עכ"ל. וכן אמרו במדרש שוחר טוב סימן קי"ב על פסוק אשרי איש ירא את ה' במצותיו חפץ מאוד, מדבר באברהם שלא עשה המצות באנגריא [דף כב] אלא בשמחה. אמר ליה הקב"ה המול ימול ולא עכב, מיד בעצם היום הזה נימול אברהם כו'. וכשנולד יצחק בן שמונת ימים הגישו למילה, שנאמר וימל אברם את יצחק בנו בן שמונת ימים. והגישו למנחה על גבי המזבח ועשה שמחה ומשתה. ומכאן אמרו